

den, maa det faa betydelige Følger, med mindre det skulde føre ind paa storpolitiske Forhandlinger, som medførte, at man fik mindre Interesse for Gennemførelsen af Sagen. Men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at de have sluttet sig til Distatten paa en saadan Maade, at de ikke ville kunne undgaa at gaa med til Gennemførelsen, naar begge Rigsdagens Afdelinger ere enige paa Forhaand, og Regeringen selv stiller et saadant Forslag. Dette anser jeg for ret betydningsfuldt.

Den Statsanstalt, som her foreslaas oprettet, har 2 Djemed. Det sidste af disse, Livsforfikringen, gif den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ganske overordentlig let over, og jeg kan godt forstaa, at den ærede Ordfører gjorde det. Jeg vilde ogsaa gøre det i hans Sted; thi det er noget meget betydeligt, som kræves her, og det kan ikke nytte noget, at man har Mistillid til det, man selv foreslaar; man maa dog forudsætte, at det bliver til noget, men det ærede Medlem har ikke Penge til at hjælpe med til denne Livsforfikring, og derfor forstaaer jeg, at det ærede Medlem siger, at det bliver ikke saa meget. Men noget maa det dog betyde i den Retning, og jeg vil derimod hævde, at det vil blive noget meget betydeligt — men det skal jeg senere komme ind paa — og jeg tror, at det maa blive noget meget betydeligt. Et af Hovedpunkterne i Lovforslaget er ganske sikkert § 3. Jeg skal ikke opholde mig ved at opregne de mange forskellige Livsstillinger, men Hovedsætningen deri er den, at Mænd og Kvinder, der efter deres Livsvilkaar maa regne paa Fattigvæsenet eller Belgørenheden, skulle anses for ubemidlede og som saadanne have en rimelig Tilflugt for den Alder, i hvilken den personlige Erhvervsøve glipper. Ved Siden af Fattigvæsenet stiller man her Belgørenheden, men man maa dog se, at man derved aabner Borten ganske overordentlig vidt, naar man siger, at den, som kun har Udfigt til at bestaa, naar han bliver støttet gennem Belgørenheden, han har Udgang til Anstalten. Dette aabner Borten overordentlig vidt, og det vil blive meget vanskeligt saa at lukke den for nogen. Det ærede Medlem nævnte, da han indbragte Forslaget, det Tal 78,400 som nøjagtigt, og deri ligger jo, at det ærede Medlem maa have anstillet en Beregning for at komme til dette Tal. Jeg skal sige paa Forhaand, at jeg er netop gaaet ud fra, at en saadan Beregning forelaa, og det ærede Medlem har Ret i, at jeg kender i den Retning ikke mange andre Tal end dem, det ærede Medlem kender. Jeg er gaaet ud fra, at Forslagsstillerne have benyttet de

foreliggende Oplysninger fra Københavns Statistisk og et Skrift af Kontorchef Rubin og Professor Westergaard. Jeg beklager ogsaa, at vi ikke have en nøjagtigere Statistisk; men jeg skal gøre opmærksom paa, hvad jeg een Gang før har gjort i denne Samling, at der er forelagt Forslag om en Udvidelse af det statistiske Bureau, for at det kunde komme til at beskæftige sig med social Statistisk af denne Art. Vi have haft en Folketælling i Fjor. Men vi have ikke — det tror jeg, det ærede Medlem med Tøje klagede over — vi have ikke ved Siden af Hovedoversigten Folk posterede i de forskellige Samsundslag og Erhvervsgræne, og man er selvfølgelig da over for dette Spørgsmaal paa gængende Grund. Den sidste Folketælling er ikke opgjort saaledes, at man kan lægge den til Grund. Den er ikke opgjort paa en saadan Maade, at man kan gaa frem med Sikkerhed her. Men jeg er ikke i den Opgørelse, som jeg har prøvet paa at gøre, kommet saa meget bort fra det ærede Medlem. Jeg har opgjort Forholdet saaledes — ganske vist, det er et ret hurtigt Arbejde, der er maasse Ting deri, som kunne give Anledning til Tvivl — efter Folketællingen 1880 havde man af Personer, der vare 62 Aar og derover, mellem 160 og 161,000 Personer her i Landet, og naar man sætter Tilvæksten indtil 1890 til 10 Procent, faa vi et Tal, som ligger mellem 176 og 177,000; jeg tror heller ikke, at det skiller sig fra det ærede Medlems Tal. Hvor mange der er ubemidlede, kan man kun afgøre ved et Støn. Jeg vil her indstøde den Bemærkning, at man selvfølgelig ogsaa har Tal fra et tidligere Aar af Personer, der ere understøttede af Fattigvæsenet, Almisselemmer, vistnok 30,000 Personer; men derunder indgaar, saa vidt jeg kan skønne, ikke de, som have faaet forbigaaende Understøttelse, Folk, som paa forskellig Maade have været i Berøring med Fattigvæsenet. Naar man tager Tallet over alle, som have været i Berøring med Fattigvæsenet, maa man regne med større Tal, jeg kan ikke angive det. Det nævnte Skrift, som jeg tror er sammenholdt med Københavns Statistisk for 1885, angiver Tallet til c. 60,000 Personer paa 65 Aar og derover. Naar man skal reducere dette Tal til 62 Aars Alderen, saa kan rimeligvis Tallet opgives til 80,000 og Tilvæksten for 5 Aar til 4,000. Det er altsaa 84,000, hvilket er noget højere end det Tal, hvortil det ærede Medlem er kommet. Men jeg skal ikke lægge særdeles stor Vægt derpaa; det følger af sig selv, at her paa de forskellige Steder er Tale om Støn og Kalkule. De 78,000, som det ærede Medlem har nævnt,